

[Holstein.]

blikket, og end vi har faaet ved denne Traktat. Men det vilde koste, at vi accepterer Import af forædlede tyske Industri-varer. Den tyske Landmand er mere og mere indforstaaet med, at det jo ikke nytter, at man søger at holde høje Priser i Tyskland paa hans Produkter, hvis der ikke samtidig skabes Købeevne paa det tyske Marked gennem forøget Afsætning af den tyske Industrieksport.

Anden Næstformand (Ulrich): Jeg tillader mig at henlede de ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at det er anden Behandling af Forslag til Lov om Konvertering og særlige Foranstaltninger vedrørende Landbrugets Gæld, der foregaar, og jeg henstiller derfor, at man ikke svæver for vidt.

Holstein: Jeg mener, at jeg tilstrækkeligt har paaavist, hvad der er Kærnen i hele den erhvervsøkonomiske Situation i Øjeblikket, naar Forholdene har formet sig, som de har.

Jeg vil da blot sige, at bortset fra, at jeg mener, at Eksportpolitikken og Handelspolitikken som Eksportpolitik bør skydes i Forgrunden paa en helt anden Maade, end sket er hidtil — og det har jo hidtil, teoretisk i hvert Fald, ogsaa været den konservative Opfattelse —, er jeg ikke helt klar paa, hvordan det er, man har tænkt sig at føre denne aktive Handelspolitik frem under de økonomiske Vilkaar, vi maa se i Møde. Men lykkes det ikke paa dette Omraade at opnaa væsentligt mere, end vi hidtil har opnaaet — og jeg mener rigtignok, at Regeringens Handelstraktatpolitik har været et sørgeligt Kapitel, maaske det sørgeligste, i den højtærede Regerings Politik i de Aar, der er gaaet, siden Krisen satte ind —, lykkes det ikke at naa frem ad denne Vej, og vil man ikke betræde yderligere, den valutariske Tilpasnings Vej, og kan og vil man ikke komme nogen Vegne, saa det betyder noget, ad Rentelettelsens Vej for derved at skabe øget Købeevne i Landbruget og i det danske Samfund som saadant, ja, saa melder sig som uundgaelig Konsekvens Spørgsmaalet om Sanering af Pantegælden i det danske Landbrug.

Jeg vil gerne i denne Forbindelse minde om, hvad en kendt Bankdirektør, Kaufmann, har skrevet i en lille Brochure om Bankernes Virksomhed i Aarene efter Krigen, fra 1920—21 til 1933, en Brochure, som er blevet omdelt til Medlemmerne af

dette Ting. Han siger i denne Brochure, at de danske Banker i Tiden fra 1921 til 1933 har afskrevet som tabt mellem 1 000 og 1 100 Mill. Kr. paa Investeringer i Byerhverv, formentlig hovedsagelig Industri-erhverv. Hvis vi lægger til, hvad andre Kreditorer har maattet afskrive som tabt, hvad Staten har maattet afskrive som tabt i Landmandsbankrekonstruktionerne, og hvad paagældende Firmaer og Foretagender selv har maattet afskrive eller likvidere, saa tror jeg, at man uden at komme i Strid med de faktiske Forhold kan sige, at der er afskrevet som tabt mellem 1 500 Millioner og 2 Mil-liarder.

Dette er Saneringspolitikken og Sane-ringsprocessen for Byerhvervenes Vedkom-mende. Hvordan er det saa med Hoved-erhvervet, Landbruget, hvis Eksportvilkaar er, som jeg her har skitseret og skitseret til-strækkeligt til, at enhver kan se, hvad det er, der i Virkeligheden er Problemet, og hvad dansk Økonomi drejer sig om i den nærmeste Fremtid?

Ja, som jeg sagde, er Forholdet det, at fra 1926 er Landbrugets Investerings-kapital, Gælden i Landbruget, ikke blevet nedsat, men forøget med 700 Mill. Kr., samtidig med at Realværdierne er blevet nedsat med 400 Mill. Kr., altsaa en Forskydning i Balancen i Landbrugets Disfavør paa 1 100 Mill. Kr. og med Udsigt til, at Landbrugets Realværdier, hvis Forholdene bliver ved at være, som de er eksportpolitisk, vil gaa støt og stadigt ned, medens Pantegælden vil forblive uforandret eller stige.

Hvorledes skulde det paa disse Eksport-vilkaar være muligt at vedblive at operere med saadanne Investeringsværdier som vir-kelige Realværdier og ikke fiktive Værdier? Det er ganske simpelt udelukket, og derfor har den højtærede Indenrigsminister saa inderlig Ret i, at vi staar i en ny Tid her i Landet økonomisk, ikke mindst med Hen-blik paa det danske Hovederhverv. Jeg tror, at 150 Aar efter, at de store Landbo-reformer satte ind i Slutningen af det 18. Aarhundrede — vi skal jo om et Par Aar fejre Stavnsbaandets Løsning —, staar vi over for Landboreformer, som i deres Art, landøkonomisk og lad mig føje til landbo-retligt, ikke er mindre vanskelige og ikke mindre omfattende end Landboreformerne for 150 Aar siden.

Jeg vil gerne fremhæve, at naar det nu, som det har faaet Udtryk i det ærede Med-lem Hr. Thomsens Paastand paa Overgang til Dagsordenen, siges, at Staten skal sikre Landbrugserhvervets Udøvere Produktions-prisen, det vil sige, at Staten skal sikre